Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Herren er min hyrde, mig fattes intet. — Paa grønne enge leirer han mig, til hvilens vande leder han mig hen. — Han vederkvæger min sjæl, han fører mig paa retfærdighets stier for sit navns skyld. (Salme 23: 1—3.)

NR. 14 | 15. JULI 1925 | 4 AARG.

BØNNENS OPGAVE.

AV GEORGE D. CASTO

(Slutning.)

Hvor meget vi som mænd skylder vore hustruer som har staat ved vor side og tilskyndet os med et venlig ord, et himmelsk smil, et blik av beroligelse, et nik av betydningsfuld opmuntring. I regn og solskin, i glæde og sorg, i sygdom med den legemlige undertrykthet og den sjælelige angst, har hun været et anker for vor stormfulde sjæl. Da den hæslige gjest som vi kalder døden kom til vort sorgbetyngede hjem, hvor vort elskede barn laa og vred sig i smerter og bar væk i sine armer den aand vi saa gjerne ville beholde, da var det hustruen, vor hjælp, som bar det tappert og betjente vor urolige aand.

Eftersom aarene gaar kan vi se overgangen fra den unge pikes ansikt, der var overgydt av en forhaapningsfuld rødme, idet hun la sin haand i vor ved ekteskapsalteret til den skikkelse der er bøiet over sine moderlige byrder, og vore tanker gaar til Gud paa bønnens vinger i en taksigelse; vi ser hvorledes vi under trykket av urolige tilfælder i forretningsaffærer sviktet i at utføre vor fulde plikt og da, dersom vi end kun er femti procent av en mand, skulle vi ikke bare uttrykke en bøn om undskyldning for den barmhjertiges øren, men vi skulle ta vor elskede, opofrende hustru i vore arme og fortælle hende atter og atter hvor meget hun har været for os og hvor uendelig mere

hun endnu er for os. Ved denne anledning føler jeg til at bemerke:

«Du kan tale om en kvindes sfære, som om den hadde en grænse,
der findes intet sted paa jorden eller i himmelen,
der er ingen plikt til menneskene given,
der er ikke en velsignelse, ei heller en sorg,
der er ikke en hvisken, ja eller nei,
der er intet liv, ei død, ei fødsel,
der er ingen levende ting paa jorden
der har en fjærs vekt eller værdi,
undtagen en kvinde er deri.»

Desuagtet, hvilken taknemmelighetsgjæld skylder vi ikke vore aanders Fader paa grund av de barn der er kommet til at glæde og hellige vore hjem. Aldrig vil jeg glemme den henrykkelse der kom over min sjæl, da vor førstefødte kom for at velsigne vort forenede troskaps baand, og helliggjorde det ekteskapelige sakramente ved det hellige alter i Salt Lake tempel. Denne begeistring tiltok og blev mere inderlig, eftersom de andre smaa kom og tilføiet en triumferende glæde til vort hjem og bragte en fred fra Gud der overgaar al forstand. I min sjæl kom der et faderlig syn paa udødeligheten, da jeg holdt min førstefødte i mine arme, kjøt av vort kjøt, og ben av vore ben, og jeg saa vor kostbare lilles smil der var mere himmelsk end jordisk. Og hvorledes skal jeg beskrive det guddommelige uttryk der kom i morens ansikt, idet jeg la den lille tilbake til dens plass i hendes arm for at hvile ved det moderlige bryst? Morens øine og den lilles blik møttes i en symbolsk forening, og jeg kunne da for første gang fatte poetens syn herpaa, der han utbryter:

«Om skyer slet intet barnet vet,
dets øie kun skuer en mors kjærlighet.»

Hvilken glæde og hvilken opgave er det ikke at ivareta disse som den alvise gav os til at veilede og beskytte, undervise, føde og lede dem frelste som Guds ære og herlighet i hans rike. Hvilken tillid er der ikke git os, og hvilket ansvar hviler der ikke paa os! Med hvilken tro og ydmyghet og iver skulle vi ikke søke Kristus om lys og visdom, for styrke og dømmekraft, for taalmodighet og

utholdenhet til enden for at vi skal kunne gjengjælde guddommens tillid og erkjendtlighet for vore forælderlige ansvarligheter! Et rop om hjælp, ja tusener, tusener rop om hjælp.

Utallige ganger finder vi, mens vi vandrer fra vuggen til graven, at vi er altfor ringe, for svake og ute av stand til tilfredsstillende at kunne løse de opgaver der henhører til vor dødelige jordlivs gang, i den vakre og uforstaaelige tilstand den klynger sig omkring vor slektskapsforbindelse. Herre, hærskarernes Gud, vær med os endnu, om end vi glemmer. Nu, la mig atter gjenta: «Den mand lever ikke, ei heller har levet, som i sin mørke tid i livet, paa grund av sorg eller synd, ikke indser sin trang til en slags bøn til den uforanderlige Gud.»

Her iaften, i hans hellige nærværelse, her i Guds kirke, la os hellige og indvie os selv paany til de plikter og byrder der kommer til os i vort liv som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Naar vi gaar fra dette bedehus iaften, skal vi da ikke kalde vore familier sammen og paa vore knær slutte denne sabbasdag, med et videre syn paa livet og dets høie plikter og ansvarligheter, og en bedre forstaaelse av hensikten med denne jordiske pilgrimsgang, med en fornyet beslutning om tilfulde at utføre vore plikter paa hans eiendom under den Helligaands veiledning og inspiration av den Almæktiges beskyttende aand. La mig overbringe til eder et billede der kom til min sjæl, da jeg i min blomstrende ungdom gik til en Mormon-kirkeskole i Ephraim i Utah. Poeten fremholder en scene der fandt sted i et fattig hjem, et leiet hjem, hvortil hadde kommet syv kjære og høit elskede barn, der blev pleiet med en omhu av forældrene som ikke kjendte nogen grænser. En av de fugle der hadde kommet til dette rede var en egensindig gut og en andens ansikt bar merker av lidelser og smerte. Faren var en haardt arbeidende, gudfryktig mand der ikke hadde faat meget av jordisk gods her i livet. Moren var en invalid siden det syvende barns fødsel. En dag kom der et brev fra en forhenværende kjæreste til moren i hvilket var en kontrakt og tilbud om frigivelse av det hus de bodde i og den grund det

stod paa, dersom forældrene til gjengjæld ville gi eieren et av deres syv barn. Lyt til historien som mrs. E. L. Beers fortæller den:

«Hvem skal det bli! Hvem skal det bli!
Jeg saa paa John, og han saa paa mig.
(Stakkars, taalmodige John som elsker mig endnu,
som dengang jeg hadde mine lokker, men nu — —).
Og da jeg fandt jeg maatte tale,
min stemme var underlig, lav og svak:
«Si mig atter hvad Robert sier,»
med bøiet hode jeg lyttet, og slik brevet lyder:
«Huset og grunden og alt tilhører dig,
om du til gjengjæld gir en av dine syv til mig.»

Jeg saa paa Johns gamle, slitte klær
og tænkte paa alt han hadde baaret,
av fattigdom, slit og besvær,
som jeg, skjont villig, ei kunne dele med ham.
Jeg tænkte paa de syv smaa munde at føde
og alt hvad de trængte, de stakkars smaa.

«Kom John,» sa jeg — —
«Vi vil se dem over, og vælge blandt dem mens de sover.»
Saa haand i haand vi vandret, den kjære John og jeg,
først til vuggen vi gik, hvor Lilian den mindste sov,
hendes brune krøller som guld de skinnet
lik en glorie mot puten hvit.
Stille faren boiet sig og ville lægge sin haand paa puten ned.
Men enten dromme eller vor hvisken
var nær at vække hende — —
Da hans ord kom hæst:
«Nei, ikke hende, ikke hende!»

Vi over en anden liten seng os boiet
hvor det lille ansikt oplystes fra lampens straaler.
Han sov saa sødt og trykt den kjære lille,
jeg saa paa Jamies runde, røde kind,
og taarene ad kinden begyndte at trille.
Og John ei heller kunne tale — —
«Aa, han er ogsaa saa liten,» sa jeg —
og kysset ham, og vi drog vor vei.

Robies bleke, taalmodige engleansikt,
endnu i søvnen bar lidelsens præg.
«Nei, for tusener av kroner, ikke ham,» han hvisket,
og vore øine de duggedes.

Stakkars, stakkars Diek, vor egensindige søn,
urolig, likeglad og doven — kunne han spares?
Nei, Han som ham os gav — bød os at vogte ham til hans grav.

Aa, en mors hjerte ene kan
taalmodig være mot en saadan som ham.
«O nei,» sa John, «det tør jeg ei,
at sende denne gut fra dig.»

Vi reiste os stille op igjen, og knælte ved Mary vor elskede ven.
«Maaske for hende det bedre ville være,» —
sa jeg til John; men stille han løftet den viltre krølle
der laa paa hendes kind.
Han rystet paa hodet: «Nei du kjære, ikke du. —»
Aa, hvor mit hjerte det jublet av fryd!

Kun en til, vor ældste gut,
tillidsfuld og sanddru, god og glad,
saa lik sin far.
«Nei John, nei, jeg kan ei, vil ei la ham gaa!»
Og derefter høfligst svarte vi,
at ingen av vore barn vi kunne ham gi.
Siden føltes byrderne lettere at bære,
ved tanken paa vor drøm.
Lykkelige isandhet, at ingen vi savnet,
paa den vanlige plass.
Taknemmelig vi arbeidet for alle syv,
stolende paa ham som i himmelen bor!

Maatte vi iaften finde en saadan begeistring og hellighet, kjærlighet og ærefrykt, tro og haap, nidkjærhet og kraft som i denne familie, er min bøn gjennem Jesus Kristus. Amen.

PRÆSIDENT CHARLES W. PENROSES BEGRAVELSE.

Præsident Charles W. Penroses begravelse fra Tabernaklet onsdag den 20. mai, formet sig som en stor høitidelighet. Det store kirkelokale var aldeles fyldt av deltagende slekt og venner, saavel av kirkemedlemmer som av folk der ikke tilhørte kirken, men som aktet og respekterte den store kirkemand og litterat, der nu var gaat til hvile.

Blandt de fremragende mænd utenfor kirken, der overværte begravelsen var Utahs nuværende guvernør, George H. Dern og tidligere guvernør Simon Bamberger.

Præsident Heber J. Grant som præsiderte henledet opmerksomheten paa den store forsamling der var nærværende for at vise sin hyldest for avdøde. Efter at ha utgit den første salme sa præsidenten, at salmerne som ville bli sungne var alle av præs. Penroses produksjon. — Ældste Rudger Clawson, præsidenten for de tolv, aapnet begravelsestjenesten med bøn. — Ældste Franklin S. Richards sa, at præs. Penrose var en utrættelig og fryktløs forsvarer av sin tro, han gav alle andre den samme rettighet, men gik ikke paa akkord med nogen. Omtalte hans ophold i Washington, D. C., hvor han vandt præsident Grover Cleveland, hans kabinet og kongressens aktelse. Gjorde tillike nogen bemerkninger om hans store arbeide i England for at forkynde evangeliet, specielt blandt de fattige. — Præsident Grant meddelte, at mrs. Emma Lucy Gates Bowen ville synge: «O, du Zion i vest», som var skrevet i England av avdøde, før han nogensinde saa Utah.

Præsident Anthony Ivins, der var den næste taler, henførte sine bemerkninger til det kapitel i Johannes Aabenbaring, der sier: «Salige ere de døde, der dø i Herren». Taleren var sikker paa, om præsident Penrose kunne uttale hans siste budskap, da ville det bli det samme, der var git av apostelen Paulus i hans andet brev til Timoteus, hvilket han læste. Præsident Ivins sluttet sine bemerkninger med at si om avdøde: «At han har stridt den gode strid og bevaret troen. Fred med hans støv». — Præsident Grant omtalte præsident Penroses ærlighet, hans retskaffenhet og opofrelse, samt de vidunderlige litterære evner han besat, hvilke han rikelig utnyttet som bladmand, og ved at skrive artikler til magasiner, samt i forsvar av sin tro. Tydelig og klar var hans ideer fremsatte; men hans evangeliske taler overgik alt, ti Guds Aand fulgte hans ord. Præsident Grant sa, at han hadde hørt mænd utenfor vor kirke si, at præsident Penrose var den største taler de nogensinde hadde hørt. Taleren hadde aldrig hørt paa avdøde, uten at han var blit fødet med livets brød. Præsi-

denten tilføiet som en merkværdighet, at en mand i 70 aar ikke har ladt en dag passere i de mange aar uten at ha gjort noget for at fremme evangeliet. — Præsident Grant opmuntret alle at leve saaledes, at de maatte møte sin ven i livet herefter.

Foruten telegrammer var der sendt blomsterdekorasjoner i store mængder. Ældste George F. Richards av de tolv sluttet med bøn og ældste Joseph Fielding Smith, likeledes av de tolv, indviet graven paa byens begravelsesplass.

Den avdøde præsident blev baaret til graven av følgende medlemmer av de tolvs raad: George F. Richards, Joseph Fielding Smith, Stephen L. Richards, Richard R. Lyman og Melvin J. Ballard, samt præsiderende patriark Hyrum G. Smith.

Præsident Charles W. Penrose var en av vor kirkes store mænd. Med hans bortgang fra denne jordiske arbeidsmark har en anden mæktig herold, der hadde til opgave at forberede menneskeslekten paa menneskenes Søns anden og herlige tilkommelse, endt sin virksomhet. Vi som er tilbake kan endnu likesom høre hans klingende røst rope omvendelse, tro og lydighet og vil takke Gud for det trofaste arbeide denne hans tjener har utført og i al ydmyghet bede Gud om kraft og visdom til at vandre i hans fotspor. — Præsident Penrose var en av disse store intelligente som utmerker sig i alt hvad de foretar sig. Som en prædikant og taler var han altid istand til at tiltrække sig publikums interesse, fordi han altid hadde noget at si, som var av oplysende og underholdende værdi, og hadde altid gode instruksjoner at gi. Han var ualmindelig velbekjendt med evangeliets principer og besat en mangesidig kundskap, og hertil kan tilføies, at han hadde en overordentlig veltalenhet. Disse evner blev ogsaa tilkjendegit i hans skrifter og bladartikler. Hans logik var altid kraftig og hans illustrerende eksempler var stedse passende og slaaende. Som en sand poet tolket han de helliges dypeste følelser, naar fristelser og farer syntes at fremstaa paa alle sider. Der fandtes i hans vers undertiden klingende stridsrop; til alle tider lød de ømt og kjærlig, mens

de til andre tider var selvprøvende, men altid fulde av tro, loyalitet, haap og opmuntring og helliget sandhetens sak. Som raadgiver var hans raad stedse praktisk og vel overveiet. Som en ven var han altid sand og trofast. Som borger var han en ekte amerikaner, skjønt han var født i et fremmed land, og i sin familiekreds var han en ideal mand og far. Som en tilføielse hertil kan sies, at de fremmedfødte hellige i kirken ikke hadde nogen mere trofast og solid ven end Charles W. Penrose. Fred med hans støv og Gud velsigne hans familie.

BISKOP CHARLES W. NIBLEY.

KALDET SOM 2. RAADGIVER I DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAP.

I præsidentskapet og de tolvs raad torsdag den 21. mai blev ifølge «Bikuben» besluttet, at hittilværende 2. raadgiver til præsident Grant, præsident Anthony W. Ivins rykker op og indtar stillingen som 1. raadgiver efter avdøde præsident Charles W. Penrose, samt at præsiderende biskop Charles W. Nibley indtar stillingen som 2. raadgiver til præsident Heber J. Grant. — Biskop Nibley blev født i Hunterfield, en liten by omtrent 8 engelske mil syd for Edingborg i Skotland, den 5. februar 1849. Hans mor, der var en kvinde med religiøs tænkemaate, hørte ældste Henry McEwan prædike evangeliet i 1844 og hun tillikemed sin mand, James Nibley, antok det glædelige budskap. Straks efter at være indkommet i kirken var det deres ønske at emigrere, men de manglet midler dertil. Imidlertid blev en gren av kirken organisert og James Nibley blev beskikket til at præsidere over samme; men i 1855 blev der aapnet utvei for familiens emigrasjon. Da de ikke hadde penger til at reise til Utah for, bosatte de sig i Rhode Island hvor de var i 5 aar og var da istand til at fortsætte reisen til Utah og ankom til Saltsjødalen den 3. september 1860. Familien bosatte sig først i Wellsville Cache Co. Charles W. Nibley var paa den tid kun 11 aar gammel, men han begyndte snart at

arbeide saa han kunne opholde sig selv. Han var først ekspeditør i en liten butik der, men kom snart i en større forretning i Brigham City. Faa aar efter blev han stasjonsmester ved Central Pacific-jernbanen og blev senere godsekspeditør og billetagent for Utah Northern.

Efter tilbakekomsten fra sin misjon i England blev han valgt som sekretær og bestyrer av den forenede ordens fabriks og byggekompani. Her lærte han grundig alle forskjellige grene av forretning, og i aaret 1889 organiserte han sammen med andre Oregon Lumber Co. og i 1890 Sumpter Valey Railroad Co. Senere blev han præsident av Fayette Valley Railroad. Han var en av grundlæggerne av Le Grand Sugar Co. i Idaho, og var nu en av de ledende og indflydelsesrikeste forretningsmænd i de nordvestlige Stater. — Paa samme tid var Nibley tro til sin religion; han forsømte aldrig det nødvendige for sin aandelige utvikling. Fra sin tidligste barndom, forsømte han aldrig nogen leilighet til at erhverve sig kundskap. Han har stedse været en læser og student. I 1869 reiste han paa sin første misjon og i 1877 paa sin anden, denne gang til England, hvor Joseph F. Smith paa den tid præsiderte over misjonen. Han blev beskikket til at arbeide paa kontoret og ha ledelsen av de timelige affærer i misjonen. Charles W. Nibley var i mange aar leder av søndagsskolerne i Cache Co. og da de hellige i Øst-Oregon og Vest-Idaho blev organisert til en stav, blev han første raadgiver til præsident Franklin Bramwell. I 1906 gjorde han i selskap med præsident Joseph F. Smith og familie en tur til Europa. Aaret efter blev han kaldet som kirkens præsiderende biskop og ordineret den 11. december 1907 med Orion P. Miller som første og David A. Smith som anden raadgiver. — Biskop Nibley har administreret sit kontor med stor dyktighet og har folkets tillid og kjærlighet i høieste grad, og han vil sikkert bli en stor kraft i sit nye embede.

Vi ønsker de Hellige tillykke i anledning av dette valg. Præsident Nibley har længe staat i nært forhold til kirkens ledende mænd og har derfor hat leilighet til at sætte sig ind i alle kirkens virksomheter, saavel aandelige og timelige og har derfor en meget omfattende

kundskap om alt som tilhører dette de siste dages verk, og besidder en erfarenhet, som vil bli til stort gavn i hans nye stilling i det første præsidentskap. — Valget har de præsiderende autoriteters udelte bifald. Præsident Nibley er tillike velkjendt utenfor kirken og er meget respektert av alle paa grund av hans retskafne krakter og dygtighet. Præsident Grant, præsident Ivins og præsident Nibley danner tilsammen fra ethvert synspunkt et sterkt præsiderende og styrende raad. Deres tro hviler paa en saa sterk grundvold som man kan tænke sig, — paa kundskapen og overbevisningen om profeten Josephs guddommelige misjon. De er aandelige i sind, vise i raad, besjælet av broderkjærlighetens aand og til samme tid er de fremragende dyktige mænd til at organisere og handle i timelige affærer. De har de Helliges udelte tillid, er æret og respektert baade herhjemme og ute i verden.

SYLVESTER Q. CANNON

blev torsdag 4. juni, ifølge «Bikuben», i det første præsidentskab og de tolvs raad kaldt som kirkens præsiderende biskop, efter Charles W. Nibley. — Biskop Cannon har valgt som sine raadgivere biskopperne David A. Smith og John Wells, som begge i en længere aarrække var biskop Nibleys raadgivere. Biskop Cannon er søn av avdøde præsident George Q. Cannon og Elisabeth Hoagland Cannon og er født i Salt Lake City, den 10. juni 1877. — Valget av stavspræsident Sylvester Q. Cannon til at indta stillingen som kirkens præsiderende biskop har vundet almindelig bifald. Han er en forholdsvis ung mand, vel begavet og godt utdannet. Han er fuld av tro og energi og medbringer til sin nye stilling en mangesidet erfarenhet, saavel paa det aandelige som det timelige omraade. Han er tillike velsignet med et omgjængelig og behagelig væsen. I de forskjellige stillinger han har indtat, har han hat folkets kjærlighet og tillid.

Vi vil ogsaa uttale det haab, at han fra dag til dag maa motta den fornødne styrke, visdom og inspirasjon til at

betjene de Hellige i enhver ting, der henhører under den præsiderende biskops embede til Guds navns ære og sine medmenneskers sande gavn. Vi er forvisset om, at han vil ha de Helliges støtte og tillid, og at de vil tilkjendegi dette i deres tro og gjerninger.

VOR FADER VET ALT.

FRA «IMPR. ERA» VED B. N.

Vor Fader, som bor i himmelen og som er vor skaper og hvem vi længes at komme nær, naar vor aand er forløst fra denne jord, at vi kan bo i hans nærhet gjennem al evighet, ser og kjender enhver handling av sine barn. Lik vore jordiske forældre gjør han mange anstrengelser og ofre for sine elskede barn her paa jorden, endog om de synder. Han er ivrig for at syndere ogsaa skal delta i den fred og herlighet der er i vente for de retfærdige, naar de skal forlate denne jordiske tilværelse. Men han kalder paa dem at de skal omvende sig fra sine synder, lære om hans veier og vandre paa hans stier.

Som Guds barn burde vi være lykkelige naar vi tænker paa de store løfter der er i beredskap for os. Naar vi ihukommer dette, skulle vi bestræbe os for at gjøre ret og altid forsøke at leve til Guds behag og holde hans befalinger. Han er vort lys og vor frelse. Som Guds barn la os være fornøiet, opløfte vor røst og fryde os i det arbeide han har git os at utføre. La os avverge det onde og stræbe av al makt til ikke at gjøre nogen handling som vi vet er galt, men kjæmpe for det som er ret. Naar dagen kommer, da vi skal se vore optegnelser — ti alle menneskers optegnelser og deres handlinger skal lægges frem naar tiden kommer — og vi skal staa ved maalet og si: «Vor Fader vet alt i al evighet.»

DØDSFALD OG BEGRAVELSER.

Søster Sofie Iversen avgik ved døden tirsdag 30. juni av alderdomssvakhet, 80 aar gammel. Hun døde som en trofast Siste Dages Hellig. Hun blev indlemmet i kirken ved daab 15. juli 1892, og hadde saaledes været medlem i 33 aar. — Begravelsen foregik fredag 3. juli fra Nordre Gravlunds kapel og blev ledet av misjonspræsident A. Richard Peterson. Talen blev holdt av ældste Ernest A. Jørgensen og indvielsen av graven foretokes av broder Gebhardt.

— — —

Søster Mathilde Sørensen i Sørkedalen avgik ved døden torsdag 2. juli 28 aar gammel av mavesvulst. Hun blev indlemmet i kirken ved daab 31. august 1918. Hendes avskedsord var, at hun var glad ved at være en Siste Dages Hellig. — Begravelsen foregik mandag 6. juli fra Ullern gravkapel under ledelse av misjonspræsident A. Richard Peterson, der ogsaa holdt talen og indviet graven.

DEN NORSKE MISJON.

Rapport for de siste 6 maaneder i misjonen: Av døpte er 38 voksne og 3 barn av forældre i kirken, tilsammen 41. — 2 er utelukket av kirken. — 8 er avreist til Zion. — 25 barn er velsignet. — 1 indgaat i ekteskap. — 10 avgaat ved døden. — Der er 3 konferanser og 12 grener, og i disse er blit holdt 1488 evangeliske samtaler, 87 Mormons bøker, 111 av andre kirkens bøker, 8683 smaahefter og 48687 skrifter er utdelte. Av møter er 990 avholdt. Fredrikstads gren er blit organiseret med broder Johan H. Johansen som forstander. Larviks gren er nedlagt.

TRONDHJEMS GREN.

Onsdag aften 17. juni avholdt grenen en avskedsfest for forstander Ole Hansen, som nu har forlatt Trondhjem. Ungdomsforeningens formand, br. John Øien, ledet festen der var meget godt besøkt. — Søster Marit Ingdal tolket

i nogen anslaaende ord den glæde over en misjonærs ankomst ved at byde ham et hjertelig velkommen, men føler sørgmodig naar man skal si ham farvel. — Søster Jensen overrakte ældste Ole Hansen en mindegave av sølv med tak for det arbeide han hadde nedlagt i Trondhjems gren. — Konferansepræsident Karl Jensen takket ældste Ole Hansen paa grenens vegne for den iver og trofasthet han hadde utvist for Guds verks forfremmelse, likesom ogsaa ældste Leland Anderson fik tak for sangkorets præstasjoner. — Ældste Ole Hansen takket søskende for det synlige bevis paa sympati og gode hjertelag der kom ham imøte efter en saa kort tids virke. Han opfordret enhver til at være trofast i evangeliet saa at de kan opnaa celestial herlighet. — Samme dag som festen blev avholdt ankom ældste Anthon H. Lund der sammen med ældste Ole Hansen vil cykle landeveien fra Trondhjem til Oslo for at prædike evangeliet. De reiste derfra mandag 22. juni og vil antagelig ankomme til Oslo i slutningen av juli maaned. — Vi ønsker dem en god og heldbringende tur.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR AUGUST:

Korlæsning:

Du skal ikke være doven, ti den dovne skal ikke spise arbeiderens brød eller slite hans klær.

(Paktens Bok 42: 42.)

Sakramentverset:

O, Herre, jeg med ydmygt sind
i aanden kommer til dig ind.
Ransak mit hjerte, om du tror
mig værdig til dit nadverdbord.

Fastedagsleksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi være et arbeidsomt og modig folk?

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

14. *Farisæerne og sabbatsdagen.*

En tid senere fandt Jesus denne mand igjen i templet og sa til ham: «Du er frisk nu; synd ikke mere, at ikke værre ting skal hænde dig.» Det ser ut som at manden hadde faat sin sygdom paa grund av onde ting han hadde gjort, og Herren bad ham leve et bedre liv, ellers ville Gud straffe ham paa en værre maate. Da forstod manden at det var Jesus som hadde helbredet ham, og han gik med en gang avsted og fortalte det til jøderne. De jødiske prester blev meget vrede og de kom til Jesus og sa, at han hadde brutt sabbaten. Han svarte dem: «Min Fader arbeider indtil nu, og saa gjør jeg.» — Da de hørte dette, søkte de at dræpe ham, fordi han hadde ikke bare helbredet en mand paa sabbaten, men han kaldte Gud for sin far, og gjorde sig saaledes lik med Gud.

Men Jesus hadde ret naar han sa, at Gud var hans far. Gud hadde vidnet for ham at han var hans søn. Da Jesus kom op av vandet efterat ha blit døpt av Johannes blev himmelen aapnet og Guds røst hørtes, sigende: «Dette er min søn, den elskelige, i hvem jeg har velbehag.» Ved forskjellige anledninger erklærte Jesus at han var Guds søn, og de kraftige mirakler han utførte, formedelst Guds kraft, gav vidnesbyrd om at han talte sandt.

Men disse onde jøder ville ikke tro Jesus. De var misundelige paa ham fordi gode folk elsket ham, og de var ogsaa vrede paa ham fordi han hadde refset dem for deres ondskaps skyld. —

Jesus og hans disciple var fattige, og undertiden hadde de ikke noget at spise. En sabbatsdag som de gik gjennem nogen kornmarker plukket disciplene nogen kornaks

og gned dem med hænderne og spiste kjernene. Nu var der nogen av jøderne som saa dette og de fandt feil ved det. Jøderne kunne spise korn paa marken i ukedagene, men farisæerne hadde laget mange dumme lover om sabbatsdagen. Gud hadde git en befaling at mennesket skulle ære sabbatsdagen og holde den hellig. Han mente dermed at de skulle hvile og ikke arbeide paa denne dag, og at de skulle gaa til kirken og tilbede ham. Men farisæerne hadde dannet en lov, at ingen maatte gjøre nogen varme og koke mat paa sabbaten, ei heller skulle doktorer betjene de syke, og folk maatte ikke gaa over to mil paa denne dag. Tænk hvor ulykkelige vi ville være, om vi maatte adlyde saadanne lover!

Da farisæerne saa Jesu disciple spise korn paa sabbatsdagen, sa de: «Hvorfor gjør I det som ikke er ret paa sabbaten?» Jesus svarte og sa, at det var ikke noget galt i at hans disciple spiste korn, for mennesket maa spise og gjøre andre nødvendige ting paa sabbaten.

Derefter gik Jesus ind i synagogen og der fik han se en mand med en vissen haand. Endel jøder som var derinde sa til Jesus: «Er det ret at helbrede et menneske paa sabbatsdagen?» Jesus sa til dem: «Ja, det er, for om et faar falder i en brønd paa sabbatsdagen ville I ta det op, og et menneske burde heller bli hjulpet end et faar.» Saa bad han manden række ut sin visne haand. Han gjorde saa, og til sin glæde fandt han at Jesus hadde helbredet den, saa den var lik den andre haand. Det var formedelst Guds kraft, at Jesus helbredet manden, men istedenfor at prise Gud for hvad de hadde set, blev farisæerne vrede, og begyndte at tale om at dræpe Frelseren. Da Jesus forstod hvad disse onde mænd planla, forlot han dem og gik bort. Mange folk fulgte ham, og han helbredet alle syke som blev bragt til ham.

(Forts.)

LYSET.

Lyset som fra himlen kom
varmer stedse mit hjerte.
Fylder sjælen som syntes var tom,
jager bort aandelig smerte.

Lyset som fra himlen kom
lyser paa veien den mørke,
fører mig ut av verdens trældom,
ut av ørkenens tørke.

Altid tryg paa min vandring frem
gaar jeg og rædes aldrig,
ti lyset mig det lyser hjem,
leder fra alt der er farlig.

Haaper jeg altid i lyset maa gaa
og aldrig i fra det vike,
og altid lyset jeg maa forstaa
og komme i celestial rike.

HILMAR BJØRNDAL.

Smaa barn kunne ikke omvende sig, derfor er det en skrækkelig ugudelighet at fornegte Guds rene barmhjertighet mot dem, ti de er allerede levendegjorte i ham formedelst hans naade.

INDHOLD: Bønnens opgave (slutning). — Præsident Charles W. Penroses begravelse. — Biskop Charles W. Nibley. — Sylvester Q. Cannon. — Vor Fader vet alt. — Dødsfald og begravelser. — Den norske misjon. — Søndagsskolens program for august. — Barnas avdeling. — Lyset.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.
Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.